

Στο «Όπως ποτέ» του Μισέλ Φαίς, με τον υπότιτλο «κωμωδία της κούρασης», όλα κινούνται ανάμεσα σε μια αινιγματική γυναίκα και έναν κλωνισμένο άντρα. Ανάμεσά τους, το ρευστό, δυσσώζον πλήθος, το πραγματικό ή εικονικό, και ο Χρόνος...

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΜΙΣΕΛ ΦΑΪΣ
«ΟΠΩΣ ΠΟΤΕ»,
ΕΚΔ. ΠΑΤΑΚΗ, ΣΕΛ. 150

ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΛΕΝΗ ΓΚΙΚΑ

Ο τρόπος να αντιμετωπίσεις την ύπαρξη είναι διπλός, είτε να αναζητήσεις στο δάσος το δέντρο (αυτό που προ-σπαθούν μεγα-

λοπιανόμενοι οι περισσότεροι, το θεωρούν εύκολο), είτε να προσπαθήσεις να δεις το δάσος στο δέντρο (χρειάζεται μαεστρία και ειδική ματιά, κανείς δεν το κάνει). Στη λογοτεχνία, όμως, ο Μισέλ Φαίς αυτό κάνει. Σε όλα τα βιβλία του.

Το «Όπως ποτέ» αποτελεί μια άτυπη τριλογία με το «Από το πουθενά», ένα κατακερματισμένο μυθιστόρημα όπου το συλλογικό συνειδητό κι ασυνείδητο στέκονται ως υποκείμενο κι αντικείμενο στο ντιβάνι ενός αλλόκοτου ψυχαναλυόμενου, τελικά, ψυχαναλυτή. Η νουβέλα «Lady Cortisol» που το ακολούθησε τόλμησε να πάει ακόμα πιο μακριά, στον υπαρξιακό γρίφο, στο εν- αρχή-νν-ο-Λόγος, στο νόημα και στην αιτία -τελικά- της ζωής. Πρωτοεπίπεδα, θα μπορούσε να πει κανείς ότι είναι κι ένα ιδιότυπο πάλι ντιβάνι ψυχαναλυτή. Ή η ιερή στάση εξομολόγου και εξομολογουμένης. Η ιδιαίτερη σχέση ερωμένης, ενδεχομένως, και εραστή. Ή ακόμα ακόμα η γυναίκα απαντά, πυρετικά, ασθματικά και εκ βαθέων και ένας άντρας ρωτά.

Στο «Όπως ποτέ», με τον υπότιτλο «κωμωδία της κούρασης», όλα κινούνται ανάμεσα σε μια αινιγματική γυναίκα και έναν κλωνισμένο άντρα, ανάμεσά τους, το ρευστό, δυσσώζον πλήθος, πραγματικό ή εικονικό, και ο Χρόνος, η αφήγηση περίπου σαν τη ζωή μας, σε πέντε μέρη, με κάθε τρόπο, ημερολογιακή, ονειρική, πλασματική, ταραγμένη, αναγκασμένη να αφηγείται διαρκώς μιαν ιστορία για να υπάρξει από το πρώτο κλάμα της γέννησης μέχρι τον βρόγχο του θανάτου, αυτή τη φορά σε ένα ιδιότυπο πορνείο που ανακουφίζει τα γδαρμένα σπλάχνα των κατάκοπων πελατών, με το πλήθος να καταναλώνει αδιάκοπα καλωδιωμένο τα περιπτώματα των διασώμων. Ένα βιβλίο για τον χαμένο χρόνο, για το χαμένο κέντρο, για τον χαμένο εαυτό, για τη χαμένη λέξη, για τη χαμένη ιστορία, για τη χαμένη ευκαιρία, για το σπασμένο βάζο-εαυτό του καθενός. Για τη χαμένη συνοχή ή τον χαμένο παράδεισο.

Ωστόσο, θα μπορούσε να πει κανείς ότι είναι και ένα βιβλίο και για την κατακερματισμένη μας εποχή. Για το χαμένο νόημα...

Την κατακερματισμένη εποχή και τον Χρόνο σε ένα... ντιβάνι ψυχαναλυτή τοποθετεί ο Μισέλ Φαίς στο μυθιστόρημά του

ΚΩΜΩΔΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΑΜΕΝΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

